

Hrvatska ne će tako skoro biti primljena u EU

05.03.11 12:55

Starost: 9 dana

Autor/ica: Davor Dijanović

Prenosimo dijelove intervjua s g. Davorom Dijanovićem, objavljenog na stranicama HKV-a

Pitanje: *Jedan ste od mlađih, vrlo produktivnih autora koji su se unazad nekoliko godina pojavili na našoj medijskoj sceni. Zato bismo Vas zamolili da se za početak ovoga razgovora predstavite našim čitateljima s nešto više pojedinosti o sebi.*

Rođen sam 15. prosinca 1987. u Bjelovaru, gdje sam završio osnovnu školu i opću gimnaziju. Trenutno studiram na Pravnome fakultetu u Zagrebu. Slobodno vrijeme uglavnom kratim čitanjem, pisanjem i druženjem s prijateljima. Članke, eseje, prikaze, feljtone i povijesno-političke rasprave objavljujem od 2008. Suradnik sam tjednika za kulturu «Hrvatsko slovo», časopisa «Politički zatvorenik» i brojnih internetskih portala, od kojih bi izdvojio Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, internetski tjednik za kulturu, znanost i društvena pitanja «Hrvatski fokus» i portal Hrsvijet. Član sam Hrvatskoga kulturnog vijeća, član radnik Matice Hrvatske i član-podupiratelj udruge Katolik.

Pitanje: *U Vašim člancima, od kojih smo mnoge objavili i na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća, dominira nekoliko tema. Počnimo od Europske unije. Kakav je Vaš odnos prema ovoj organizaciji i kako bi Vi uopće opisali Europsku uniju?*

...Aktualni model europskih integracija, ako je na početku možda i bio dobra ideja, iako nisam ni u to sklon vjerovati, danas se pretvorio u projekt od kojega puno veće koristi imaju multinacionalne kompanije i financijska oligarhija (i, ne zaboravimo, njihove sluge raspoređene po vladama zemalja članica!), nego sami stanovnici europskih zemalja.

Pored toga, promjene koje donosi Lisabonski ugovor čini mi se da idu u pravcu stvaranja europske superdržave. O tome je krajem 2009. otvoreno pisao britanski «Daily Telegraph». Bojim se, naime, da Lisabonski ugovor ima latentne totalitarne tendencije. To najbolje pokazuje činjenica da će prema Lisabonskom ugovoru zakonodavnu vlast u EU vršiti Europska komisija, čije članove predlaže njezin predsjednik (koji nije izabran, već imenovan od Vijeća Europe!), dok zakone priprema nekoliko tisuća imenovanih birokrata, za koje se ne zna tko su i odakle dolaze. Dakle, zakonodavna vlast je u rukama osoba koje nisu demokratski izabrane, već imenovane.

Europski parlament više je jedan demokratski ukras, koji nema nikakve stvarne ovlasti, pa tako ni pravo predlaganja zakona niti veta na zakone. Omogućene su i različite manipulacije, pa će tako velike zemlje moći donositi zakone koje žele, dok im se manje države u tome zakonskim putem ne će moći suprotstaviti. O muljažama sa seljenjem tvrtki u zemlje jeftinije radne snage da i ne govorimo.

Ukratko, današnja Europska unija je jedan tržišno-ideološki klub odabranih (kojim gospodare bogate multinacionalne korporacije, koje sve više teže postati surogat za države-nacije) i njihovih slugu – a to je sav običan europski puk.

Tako nešto, naravno, nije popularno i «politički korektno» reći u tzv. mainstream medijima, no – što bi rekli stari Latini – manum manus lavat (ruka ruku mije) – masovni su mediji također ekspoziture finansijske oligarhije i globalnih lihvara (gotovo čitava svjetska medijska struktura pod kontrolom je nekoliko obitelji), tako da bi bilo iluzorno očekivati da kritički sagledavaju nedostatke ulaska u EU.

Nije zgorega napomenuti da i sama EU ima brojne probleme koje gura pod tepih. Od aktualnih ekonomskih problema pa do problema imigranata koji se nastoje prikriti bajkama o suživotu i multikulturalizmu. Primjer Jugoslavije, koji je pokazao kuda vodi guranje pod tepih neriješenih nacionalnih pitanja, očito EU-ropskim glavešinama - kojima su puna usta napjeva o multikulturalizmu i ljudskim pravima, dok se iza tih napjeva zapravo skriva izrabljivanje jeftine radne snage - očito nije bio dovoljan.

Nije za isključiti niti mogućnost da će se EU u skorom vremenu raspasti. O tome je, konačno, objavljena projekcija CIA-e, iste one CIA-e koja je predvidjela raspad Jugoslavije.

Pitanje: *Kada govorimo o hrvatskom putu u Europsku uniju, onda postoje dosta oprečna mišljenja. Dok vladajuće garniture uporno govore kako „EU nema alternative”, što je za početak vrlo destruktivni pristup za hrvatske interese u pregovaračkom procesu čak i kada bi to bilo istina, postoje i mišljenja kako Europsku uniju treba izbjeći pod svaku cijenu? Kakvo je Vaše mišljenje?*

«Mudrost» kako Europska unija «nema alternative» ikako za ulazak u EU «treba podnijeti svaku žrtvu» čedo je trećejanuarske i sanaderovske politike, koja je u posljednjih desetak godina Hrvatsku dovela na rub propasti i siromaštva i uništila svaki nacionalni ponos i svako povjerenje u vlastite snage. Pritom je nemoguće ne zamijetiti kako su kolovođe te tobože «europske politike» uglavnom osobe koje su do 1991. bile strasni zagovaratelji titoizma, jugoslavenstva, bratstva i jedinstva i samoupravljanja, a nemali dio njih iza sebe skriva i udbašku i orjunašku prošlost.

Razumnom se i dobronamjernom čovjeku nameće logično pitanje: kako to da su se dojučerašnji Jugoslaveni i mrzitelji «trulog Zapada» preko noći transformirali u velike Europljane, dočim su dojučerašnji legitimatori totalitarizma i likvidacija neistomišljenika postali glavni demokratski terapeuti i apostoli ideologije ljudskih prava?

Kako to da dojučerašnji profesori na vojnim učilištima JNA ili dojučerašnji udbaški novinarski špicli danas postaju prvoborci demokracije i vrhovni apologeti ideologije ljudskih prava? Bojim se da su takve brze transformacije moguće jedino u Kafkinim novelama, ali ne i u stvarnome životu. Prije će biti da i jugoslavenstvo i «europeizam» imaju nešto zajedničko, što se domaćim jugo-europejcima dopada. Mislim da je kristalno jasno da je to nešto borba protiv hrvatskog nacionalizma i hrvatske države.

Kao što nekada u Jugoslaviji nije bilo pametno isticati svoju nacionalnu pripadnost ili činjenicu da ste katolik, tako ni današnja ideologija europeizma, o kojoj je kritično vrlo dobro pisao češki predsjednik Vaclav Klaus, ne trpi suverene države, dok utjecaj kršćanstva želi svesti na minimum, ne shvaćajući (ili ipak shvaćajući? - to bi trebalo pitati meštre u masonskim ložama!) da odbacivanjem kršćanstva kopa grob europskoj kulturi i civilizaciji.

Dakako, danas vas radi nacionalizma ne će strpati na Goli otok ili baciti kao psa u kakvu jamu, ali će vam oduzeti mikrofon ili vas prikazati kao fašista ili umobolnu osobu. No, to je samo jedan aspekt čitave priče. Uz činjenicu da su i jugoslavenstvo i europeizam internacionalno-protunacionalne (eo ipso protuhrvatske) ideologije, valja dodati i činjenicu da je u hrvatskom slučaju riječ o osobama koje nemaju nikakav moralni integritet.

Kao što su 1991. prodale jugoslavensko-komunističke političko-ideološke nazore koje su propovijedali 45 godina, tako će i sutra, ako politički i ideološki vjetrovi zapušu u drugim pravcima, prodati današnje kvazidemokratske nazore i postati dobri fašisti, šovinisti, komunisti, anarhisti ili

nešto deseto. Riječ je o ljudima koji u svom ormaru imaju sve vrste ideoloških kaputa i koji gledaju isključivo na svoj vlastiti trbuh, ne mareći mnogo o nacionalnim interesima niti o bilo kakvim načelima.

Tko daje više škuda, oni se prodaju. Ante Starčević ih je davno označio kao «sužanjsku pasminu». Nije stoga nimalo iznenađujuće što je Soros bivše komuniste proglasio «najboljim demokratima». Najbolji su zato što će za šaku eura ili dolara prodati svoju državu i svoj narod i biti sluge svakom tuđincu koji radi protiv Hrvatske...

Ako me pitate za osobno mišljenje, protiv sam ulaska Hrvatske u Europsku uniju, jer smatram da bi taj ulazak u perspektivi značio smrt hrvatskog naroda i hrvatske državnosti.

Ni Budimpešta, ni Beč, a pogotovo Beograd, nisu Hrvatskoj donijeli ništa dobrog, pa joj dobro ne će donijeti niti Bruxelles. Štoviše, mislim da bi nam Bruxelles mogao donijeti više štete nego Budimpešta, Beč i Beograd zajedno. To mišljenje ne temeljim samo na činjenicama koje nepobitno pokazuju da će mali narodi u EU biti vreća za napucavanje totalitarnim EU-ropskim institucijama i velikim narodima, da ćemo, dakle, biti svjedoci novoga kolonijalizma omotanoga u kvazidemokratsko ruho, već i na tome kako se EU-ropski komesari danas odnose prema Hrvatskoj.

Iz diplomatskih podataka koji posljednjih mjeseci cure iz Wikileaks-a vidjeli smo da je Hrvatska u trenutku ulaska Rumunjske i Bugarske u EU bila spremnija za ulazak od tih zemalja. No, EU-ropski birokrati Hrvatsku nisu pustili u članstvo. Umjesto toga iz godine u godinu nameću joj nove i nove nemoguće i umobolne uvjete kakve nisu nametali niti jednoj drugoj EU-ropskoj zemlji, a koji uvjeti uvijek iznova znače obračun s ostacima ostataka hrvatskoga državnog suvereniteta.

U kojoj su to recimo zemlji toliko visoke kamate kao u RH? Koju to zemlju bankari i globalni lihvari tako besramno žmiču, a da njezini vlastodršci o tome šute? Koja se je to još zemlja odrekla gospodarskog pojasa, unatoč činjenici da ga prema međunarodnim konvencijama ima pravo i dužnost proglasiti? Hrvatski «europjci», vodeći se stupidnom maksimom «nema alternative», ispunjavaju svaki zahtjev ako treba i trećerazrednog činovnika, ne misleći na posljedice.

Nisam siguran da postoji ijedan europski narod koji bi si dopuštao poniženja kakva su Hrvatskoj priredili unazad deset godina njezini vrlo političari, od kojih su se mnogi deklarirali kao veliki domoljubi i uvijek se naslikavali s velikim trobojnicama i u svakoj prigodi recitali nacionalne budnice.

Koji bi to drugi narod pristao uzeti u vlast osobe koje su do jučer oružjem jurišale na taj isti narod, uništavale njegovu zemlju i kulturne svetinje? To bi bilo ravno mogućnosti da su Francuska ili Izrael nakon Drugoga svjetskog rata u Vladu uzele bivše nacističke dužnosnike. Koja bi to normalna država agresorima obnavljala stanove te im vrijeme provedeno u agresiji na tu istu državu računala pod radni staž?

Bojim se da tako nešto ne bi bilo moguće niti u Apsurdistanu... Da se razumijemo, tako nešto ne prolazi bez znanja EU-ropskih birokrata. Štoviše, ucjene za ispunjavanjem takvih umobolnih zahtjeva dolaze upravo iz Bruxellesa, u kojemu stoluju brojni obožavatelji nekadašnje Jugoslavije. Ista dijabolična sila koja je stvorila prvu Jugoslaviju, 1945. uništila hrvatsku državu i poklala stotine tisuća hrvatskih vojnika i civila, 45. g. podupirala srbokomunistički teror i 1991. Miloševiću dala zeleno svjetlo za uništenje RH i BiH i izglasovala embargo na naoružanje, ista ta sotonska sila i danas ponižava Hrvatsku, namećući joj zahtjeve koji graniče sa zdravim razumom. Ista sila unazad nekoliko stoljeća želi uništiti Hrvatsku; mijenjaju se tek njezini sotonski sluge.

U prilog mome protivljenju ulaska u EU ide i način hrvatskog ulaska u Uniju. Umjesto da se o prednostima i nedostacima ulaska otvori objektivna, racionalna i trezvena javna rasprava, hrvatski političari i javni djelatnici rabe kavanske poskočice i trećerazredne sofizme. Svaki kritički

pokušaj sagledavanja nedostataka EU-ropske unije automatski se proglašava nazadnjaštvom, ognjištarstvom i sl. A da tragikomedija bude veća, ti isti koji lijepe etikete – pokazujući samom činjenicom etiketiranja vlastitu intelektualnu insuficijenciju - mahom su osobe koje su do 1991. proklinjale «pokvarene buržuje» i «truli Zapad», dok su oni koje se etiketama časti vrlo često borci za hrvatsku samostalnost i osobe koje su do 1991. zagovarale demokraciju i hrvatske nade polagale u demokratski Zapad.

U etiketiranju protivnika vrlo se često rabi etiketa «euroskeptik», koja na jedan pokvareni način želi sugerirati kako su protivnici hrvatskog ulaska u EU zapravo protiv Europe, što je, naravno, obična ludost. Hrvatska je uvijek bila i uvijek će biti dio Europe, tako da je nemoguće biti hrvatski nacionalist i domoljub i istodobno biti protiv Europe. Upravo su hrvatski nacionalisti, od Starčevića i Kvaternika, do Matoša, Šufflaya, Pilara, Kriškovića i dr. Hrvatskoj mjesto tražili uvijek i isključivo u Europi i bili oštri protivnici svrstavanja Hrvatske na Balkan, kojemu ni geografski ni kulturološki nikada nije pripadala.

Matoš je tako jednom prilikom zapisao:»Vi dobro znate, da je ponajveća naša strast Evropa, Zapad, Evropa umjetnosti, znanja i slobode, pa ako danas slušamo s poštovanjem svaki novi zvuk te velike kulturne simfonije, ne radimo li isto, što su činili najbolji naši literarni prethodnici? Mi nismo samo Hrvati; mi smo i Evropljani, i kad je najveća Evropa upravo ona, koja je manje Kina u kulturnom pogledu, što da mi svoju glupost i indolentnost upašemo manastirskom ekskluzivnošću?...».

No, jedno je Evropa o kojoj piše Matoš, a sasvim nešto drugo današnji model Europske unije. Usudio bih se reći da je današnja Europska unija zapravo duboko antieuropska (pa)tvorevina koja bi Europu mogla strovaliti u propast, ako temeljito ne redefinira svoje temelje i stajališta.

U pristupu Hrvatske u EU vidimo još jedan paradoks. Dok sve objektivne ankete pokazuju da ulazak Hrvatske u EU podupire manji dio građana, istodobno u Hrvatskom (nedržavnom) Saboru apsolutno niti jedan zastupnik nije protiv ulaska u EU.

Takav paradoks dakako da nije slučajna, već je posljedica smišljene politike koja Hrvatsku želi pod svaku cijenu lišiti svake suverenosti i učiniti kolonijom stranih interesa.

Publicistika i novinarstvo također su unisoni glede ulaska Hrvatske u EU, pa tako o EU možemo čitati jedino propagandne brošure Ministarstva vanjskih poslova ili novinarske uratke novinara koji su na vladinim platnim listama.

U publicistici izuzetak su tek dvije knjige – od Tomislava Jonjića «Hrvatski nacionalizam i europske integracije» i od Marjana Bošnjaka «EU-ne hvala!». A da se te knjige – koju su inače vrlo argumentirano i objektivno napisane – prešućuju, suviše je i napominjati.... Kao što se nekada nije smjelo čuti disonantnoga tona u popijevkama Titu i Jugoslaviji, tako i današnja ideologija europeizma onemogućava svaku raspravu o EU, koja bi prelazile granice – kako bi rekao Chomsky – «pomišljivog mišljenja»...

Za takvu bolesnu klimu krivim ne samo hrvatske političare, već i hrvatsku inteligenciju. Još su Starčević, Matoš i Krišković pisali kako je odnarođena inteligencija najveći uzrok hrvatske nesreće tijekom povijesti. Kulturne i znanstvene institucije također su zakazale, a i sama Katolička crkva čini mi se da glede ulaska u EU nema jasno izgrađen, konzistentan stav.

Kakve opasnosti Hrvatskoj prijete nakon ulaska u EU, bolje je ni ne pomišljati. Hrvatski seljak mogao bi lako završiti na prosjačkome štapu, radnik nakon priljeva jeftine radne snage iz drugih zemalja na ulici, dok opustošena Lika, Zagora, Istra i drugi krajevi jedva čekaju naseljavanje stotina tisuća stranaca iz ekspanzionistički orijentiranih zemalja. Ono što nisu uspjeli Tataři i Turci, Mussolini i Hitler, Staljin i Tito, Garašanin i Milošević, uspjel će ideologija europeizma...

Last but not least, protivim se ulasku u EU-ropsku uniju i iz razloga što je riječ o tvorevini koja ne samo da je iz svoga ustava izbacile kršćanske korijene, već je riječ o organizaciji koja je kao božanstvo ustoličila ideologiju novca, postavši tako suvremeno zlatno tele, koje je izravno usmjereno protiv kršćanskog svjetonazora. Kao kršćanin jednostavno ne mogu podržavati tvorevinu koja veliča boga novca, koja negira svoje kršćanske korijene i koja je sankcionirala abortus, homoseksualne brakove i brojne druge stvari kojima se protivim.

Europska unija možda i ima određene prednosti na ekonomskome planu, no one se mogu kompenzirati ugovorima. Nedostaci ulaska mnogo su veći. Kao zemlji s izuzetno važnom geopolitičkom i prometnom ulogom u Europi Hrvatskoj bi se ostanak izvan Unije itekako mogao isplatiti. No, prije toga treba na vlast dovesti sposobne političare upućene u igre i igrice na «velikoj šahovskoj ploči» zvanoj Euroazija i razraditi strategiju ... Ima li, međutim, još vremena da se guske spriječe da ponovno ulutaju u maglu, to je već drugo pitanje. Zapravo, kad bolje razmislim, čitava priča oko ulaska Hrvatske u EU neodoljivo me podsjeća na sliku «Slijepac vodi slijepca» flamanskog slikara Pieter-a Brueghela starijeg...

Pitanje: *Zanimljivo je kako s politikom „EU nema alternative“, ruku pod ruku u zadnje vrijeme ide i regionalna suradnja, koja sve više poprima nakaradne oblike. No, nakaradnost političkog projekta kao što je Jugosfera ne znači da se on ne će i ostvariti, barem do neke nove katastrofe.*

U tome i je najveći paradoks hrvatskog puta u Europsku uniju. Narodu se konstantno pripovijedaju bajke o ulasku u EU, dok mi se s druge strane čini da je Hrvatska sve dalje od Europe, a sve bliže Balkanu.

Projekt «Zapadni Balkan» odnosno «Jugosfera» svojekorijene vuče još iz ratnoga vremena. Još 1996. u Tindemansovu je izvješću europskim vladama spomenuta kovanica «Zapadni Balkan», a Tomislav Jonjić svjedoči da je švicarsko ministarstvo vanjskih poslova već u prvoj polovici devedesetih imalo «desk» za područje bivše SFRJ minus Slovenija plus Albanija.

Nije, dakle, riječ o ničem novom. Geopolitički, geostrateški i gospodarski ciljevi velikih sila – tu prije svega mislim na Veliku Britaniju i Francusku – danas su u pogledu područja bivše Jugoslavije gotovo identični onima iz 1918., 1945. ili 1991. Mijenjaju se tek sredstva i tehnike ostvarenja tih ciljeva, koji se prilagođavaju novonastalim okolnostima. A kako je poznato, ti ciljevi podrazumijevaju jugoslavensku državu u ovome dijelu Europe, kao protutežu germanskome utjecaju, sa Srbijom kao središtem. «Zapadni Balkan» odnosno «Jugosfera» nije ništa drugo nego surogat za bivšu Jugoslaviju.

Da je tamo tako, svjedoči i pisanje jugosferaških medija. Oni, naime, pišu o «obnovi Jugosfere». A kako nikada nije postojala tvorevina zvana «Jugosfera», već je postojala Jugoslavija, jasno je da se misli na obnovu Jugoslavije.

Taj se projekt, kao i svi slični projekti tijekom povijesti, dirigira iz Londona. Britanski pisci Krsto Cvijić i Peter Sanfey u knjizi "Jugoistočna Europa od konflikta do suradnje" (str. 112.) posve otvoreno pišu: "EU je usvojilo različit pristup prema Bugarskoj, Rumunjskoj i Sloveniji, s jedne strane, te, s druge, takozvanoj skupini zemalja Zapadnog Balkana (Albaniji i državama bivše Jugoslavije izuzev Slovenije).

Za države Zapadnog Balkana regionalna je suradnja predstavljala preduvjet za integraciju, dok se ta suradnja u slučaju zemalja Srednje i Istočne Europe samo poticala". Vidimo, dakle, da u pogledu zemalja bivše Jugoslavije vrijede druga mjerila. A druga mjerila vrijede zato što se London i druga inozemna središta moći ne mire se raspadom Jugoslavije, već ju pod svaku cijenu nastoje ponovno obnoviti – ako ne pod tim imenom, onda pod nekim drugim. U taj su projekti uključene ne samo vlade i predsjednici zemalja bivše Jugoslavije, nego i športaši, književnici, umjetnici, lingvisti, filmaši, kulturni radnici, pjevači, poduzetnici... svi oni koji na bilo koji način koriste novome regionalnom povezivanju, koje se, međutim, više ne prodaje u

istrošenoj sentimentalno-romantičnoj ambalaži bratstva i jedinstva, već pod krinkom zajedničke ekonomske koristi.

Hoće li se ta nova Jugovina zvati starim ili nekim drugim imenom, i hoće li se službeno raditi o jednome državnom okviru, nije previše bitno. Nije bitno niti to hoće li taj entitet "Jugosfera" ostati izvan EU ili će biti priključen Europi u nekakvom posebnom statusu, kao predvrata EU, ili podEuropa, kako je to još pred 10 godina predviđao Anđelko Milardović.

Forma je malo bitna, bitan je sadržaj. A sadržaj je takav da će prostor bivše Jugoslavije – ako se u međuvremenu nešto ne poduzme - ponovno biti integriran i da će tim prostorom ponovno šefovati beogradska čaršija, kao stara miljenica Pariza i Londona.

Do pred koju godinu govorilo se je kako je Hrvatska "lider u regiji", no u posljednje se vrijeme kao lider spominje i Srbija. Sljedeći je korak, očekivano, ponovno instaliranje Srbije na imperijalnu poziciju "na ovim prostorima".

Po mojoj slobodnoj procjeni oko 80 % prostora bivše Jugoslavije već je integrirano. No, integriranju nije kraj. Vidimo da se u posljednje vrijeme osnivaju željeznice SHS, zajednička lutrija, zajednički Big Brother, da se najavljuju zajednički udžbenici iz povijesti (baš me zanima što bi se u tim udžbenicima pisalo o đeneralu Draži, a što o Stepincu!), zajednička veleposlanstva, zajedničke sjednice vlade...

Nakon svega toga, ne preostaje ništa drugo nego i službeno političko krštenje nove Jugovine!...

Zanimljivo je inače da je odvjetnik Tomislav Jonjić kao opunomoćenik udruge "Jedino Hrvatska" 2007. Ustavnome sudu podnio zahtjev za ocjenu ostvarivanja ustavnosti i zakonitosti, u kojemu je Sud pozvao da ocijeni podliježu li planovi regionalne suradnje i regionalne integracije zabrani iz čl. 141. st. 2. Ustava Republike Hrvatske te postoje li u postupcima predsjednika Republike, predsjednika Vlade i drugih članova Vlade Republike Hrvatske – koji su postupci egzemplifikativno navedeni u zahtjevu – elementi što upućuju na to da je došlo do kršenja kogentne norme iz čl 141. st. 2. koji zabranjuje balkanske integracije. Trebam li posebno naglašavati da se Sud do danas o tome zahtjevu nije oglasio, jednako kao što se nije oglasio ni o zahtjevu Ivana Gabelice da se ocijeni ustavnost Ustavnog zakona o suradnji s MKSJ-om ? Toliko o dičnome "neovisnom" pravosuđu! Toliko o pravnoj državi!

Inače nemam ništa a priori protiv ekonomske suradnje sa Srbijom, no problem je u činjenici što se ta suradnja nastoji instrumentalizirati u političke svrhe, kao jedan od instrumenta monstruoznoga plana oživljavanja jugoslavenske lešine, koji u konačnici, što nam povijest zorno pokazuje, ne može završiti nikako drugačije nego u krvi i zločinu.

U Hrvatskoj povijesti imate jednu perfidnu inverziju da su upravo oni «humanisti» koji su se kleli u općečovječanske ideale i ideje kojekakvih bratstava i jedinstava često svojom zaslijepljenošću doveli do krvavih ratova i zločina, za što su kasnije optuživali nacionaliste.

Što se pak tiče političke suradnje sa Srbijom, njezin osnovni preduvjet je puno uvažavanje povijesne istine. Samo na istini i pravdi moguće je graditi međusobne odnose. A bojim se da srbijanskoj politici još uvijek nije stalo do istine, već joj je i dalje draža perfidnost, pokvarenost i prevrtljivost. U prilog tome ne govore samo aktualna uhićenja hrvatskih branitelja i umobolni zahtjevi da se Srbima u RH vrati status konstitutivnosti (iako nisam siguran da Srbi de facto već nisu konstitutivni!), već i ponašanje dijela hrvatskih Srba, koji umjesto da se pokaju i ispričaju za zločine svojih sunarodnjaka i nastoje živjeti u miru sa ostatkom stanovništva, ponovno dižu velikosrpske glave i Hrvatsku optužuju kao krivca za rat. Povijest za neke očito nije učiteljica života...

O odnosu srbijanskih vlasti prema Hrvatima u Vojvodini, u Bačkoj i otetome Srijemu, najbolje govori činjenica da se brojni Hrvati i danas boje izraziti svoje narodno podrijetlo, već daju prednost subetnonimu.

Stvaranje tzv. bunjevačke nacije, koja bi bila samo transmisija prema utapanju takvoga mikronaroda u većinski srpski narod, zapravo predstavlja tiho etničko čišćenje koje se odvija uz blagoslov i pokroviteljstvo srbijanske politike, šutnju hrvatskih vlasti i čitave "uljuđene Europe"...

Prema jednoj demografskoj studiji dr. Anđelka Akrapa, koja je 2008 objavljena u časopisu «Pilar», broj Hrvata u Vojvodini se je od 1961. do 2002. smanjio sa 145.341 na 56.546 ili čak za 61,1 %. A kako u Vojvodini nije bilo rata, možemo li tu činjenicu okarakterizirati ikako drugačije nego kao genocid i etničko čišćenje?

Kako, nadalje, domaći ljubitelji Srbije i regionalnog povezivanja objašnjavaju činjenicu da se u Srbiji krvnici hrvatskog naroda slave kao ratni heroji? Navest ću samo jedan primjer. Major JNA Milan Tepić, zločinac koji je 29. rujna 1991. u Bjelovaru digao u zrak skladište eksploziva (170 tona eksplozivnih sredstava), tzv. Barutanu, pri čemu je poginulo 11 hrvatskih vojnika, danas ima svoju ulicu ne samo u Beogradu, nego i u nekad hrvatskim gradovima Novome Sadu i Banja Luci. Znaju li to naši vrli srbofilni političari? Naravno da znaju, jednako kao što znaju i to da je ustanak u Srbu bio ništa drugo nego četnički ustanak koji je jugoistočnu Liku očistio od hrvatskog življa.

No, orjunaški duh i dalje vlada hrvatskom politikom, dok je slavljenje vlastitih zločinaca postala tradicija hrvatskog naroda... Srbiji koja ne želi priznati krivnju za rat, Srbiji koja i dalje vrši etničko čišćenje nad hrvatskim narodom, Srbiji koja slavi krvnike hrvatskog naroda, toj i takvoj Srbiji ja ne mogu vjerovati. Kako je rekao pokojni kardinal Franjo Kuharić: "Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, ima položaja od kojih se ne smije uzmaknuti".

Pitanje: *Ako Hrvatska bude uskoro primljena u Europsku uniju, a Srbija je tek na početku ovoga procesa, postoji mogućnost da to ipak dade Hrvatskoj nešto vremena za definirati bolje svoj položaj prema jugosferskom projektu čije će se forsiranje sigurno nastaviti. U svakom slučaju, možda bi se smanjio barem broj ucjena na koje tako olako pristaje naša „elita“? U tom smislu je zanimljivo da su zemlje poput Velike Britanije i Nizozemske protiv hrvatskoga uključanja u EU, dok su susjedna Mađarska ili Slovačka za to. Kako to komentirate?*

Nisam sklon vjerovanju da će Hrvatska tako skoro biti primljena u EU. Ugovor o pristupanju moraju ratificirati zakonodavna tijela svih zemalja članica. A nisam siguran da se do tada Britanija ili Slovenija ne će dosjetiti nekoga novog uvjeta, ili da se Švedska ili Litva ili netko treći ne će sjetiti da s Hrvatskom imaju neka neriješena pitanja.

Čak i da nekim divnim čudom Hrvatska uđe u EU, sumnjam da će biti primljena u statusu punopravnog člana. Vjerojatno će joj se postaviti neki dodatni uvjet kakav do sada nije bio predviđen ni jednoj članici, a koji će biti povezan s ulaskom Srbije u EU. Uostalom, čak da Hrvatska i uđe u Uniju kao punopravni član, ta će punopravnost biti puka teoretska proklamacija bez ikakva stvarnog sadržaja. Na Hrvatsku će se i dalje gledati kao na subjekt neke nove panbalkanske asocijacije. Ta kreatori «Jugosfere» i jesu naši vrli europski birokrati! Ako danas zagovaraju Jugosferu, nema razloga da ju ne budu zagovarali i u budućnosti, makar Hrvatska formalno postane član EU!

Govoreći o novim ucjenama i našoj kvazieliti – koja nikako da nauči da podvijanje repa Hrvatskoj nije nikada donijelo ništa dobrog – te se nove ucjene lako mogu pojaviti u skorom vremenu, prije predmnijevanog ulaska u EU. Konkretno, od Hrvatske će se vjerojatno tražiti da kao uvjet za ulazak u EU privatizira vode i šume. A kako je riječ o jedinim preostalim vrjednijim strateškim resursima koji nisu za sitne novce prodani strancima, nisam siguran kakve bi zahtjeve stranci nakon toga mogli Hrvatskoj više i postaviti.

Hrvatska bi nakon toga bila pretvorena u totalnu koloniju, čiji bi se suverenitet svodio na upravljanje domaćim robljem. Nakon toga - s obzirom da stranci već danas mogu nesmetano kupovati nekretnine u RH - EU od Hrvatske ne bi mogla dobiti više ništa osim korumpirane kleptomanske kvazielite. EU-ropskoj se uniji tada ulazak Hrvatske ne bi isplatio ni po čemu, tako da bi ju ostavila da tavori na «Zapadnom Balkanu», u balkanskoj krčmi sa Srbijom. Dakako, ovo je samo jedan od mogućih scenarija. No, čini mi se da niti jedan scenarij za Hrvatsku nije naročito povoljan.

Jedino rješenje za Hrvatsku je povratak suverenističkoj politici kakvu je provodio Franjo Tuđman, inače jedan od najvećih državnika poslijeratne Europe, koji je protivno volji gotovo cijeloga svijeta stvorio samostalnu Hrvatsku, i tako potukao versajski poredak, što danas posthumno plaća time što ga se po stranim angloameričkim sudovima hoće prikazati kao vođu «udruženog zločinačkog pothvata»...

Kako će vrijeme odmicati, sve će više biti jasnija važnost njegove rečenice: »Imamo Hrvatsku!«. Koliko god danas te riječi možemo izgovarati posprdno, gledajući ukupnu političku situaciju, tek će budućnost pokazati važnost njihova značenja. Tuđman je te važnosti kao povjesničar zasigurno bio svjestan. Unatoč svim projektima inozemnih središta moći, nikada se više volja hrvatskog naroda ne bude mogla ignorirati kao što se je to činilo ranije. Duboko vjerujem da će se Hrvatska odhrvati i ovim političkim pritiscima i da će se očuvati na karti svijeta, baš kao što se je očuvala i u drugim turbulentnim povijesnim vremenima. Hrvatski je narod neuništiv baš kao i dalmatinski i hercegovački kamen.

Što se tiče različitih pozicija europskih država prema hrvatskom putu u EU, Mađarska i Slovačka tradicionalno su sklonije Hrvatskoj, dok su Britanija i njezin satelit Nizozemska poodavno kroatofobske orijentacije. Međutim, to što Britanija i Nizozemska opstruiraju put Hrvatske u EU, ne mora nužno značiti da je ta ista EU nešto dobro.

Britanija, ista ona koja je sukriovac za bleiburški masakr, to čini zato da bi Hrvatsku ponižavala i izvrgavala ruglu. Razlozi za to nisu samo geopolitičke prirode. Britanija, naime, ne može smisliti činjenicu što su Hrvati katolički narod. Katolička je vjera trn u oku britanske krune, a o čemu detaljno pišu dr. John Coleman, Ralph Epperson i dr. «politički nekorektni» autori.

Stanje u Hrvatskoj u mnogome je uvjetovano komunističkim nasljeđem, a to nasljeđe je u mnogočemu uvjetovano masovnim ubijanjima ogromnih razmjera pred kraj i iza 2. svjetskoga rata. Druga Jugoslavija počiva na strašnom zločinu i moć jugoslavenskog komunističkog poretka poniknula je upravo od tuda. Bi li se Domovinski rat našao ikada na stupnju srama da su oni koji su vladali prije demokratskih promjena ga zaista shvatili kao svoj rat i da su imali čistu savjest?

Nema sumnje da je današnje šizofreno i kriminalno stanje u Hrvatskoj dobrim dijelom posljedica jugokomunističkog naslijeđa i činjenice da u Hrvatskoj nije došlo do lustracije jugokomunističkih kadrova.

Objektivno gledano, lustracija se za vrijeme rata nije mogla provesti. Potpisati zakon o lustraciji 1991. značilo bi zemlju strovaliti u građanski rat. A to je upravo ono što su čekali četnici i JNA.

Dr. Nedjeljko Mihanović u nedavno objavljenom knjizi «Tuđmanova baština» piše kako je Ivan Fumić otvoreno prijetio Tuđmanu da će se SUBNOR naoružati i povezati s JNA ako se takne u njihov status. Samo je, dakle, zajedništvo i izbjegavanje potenciranja bilo kakvih sukoba Hrvatsku moglo devedesetih spasiti od velikosrpske agresije. No, ako za vrijeme rata i nije došlo do lustracije, trebalo ju je provesti kasnije.

Kaznene postupke trebalo je provesti protiv onih koji su bili umiješani u zločine i ubojstva, dok je onima za koje se je znalo da su bili suradnici UDBA-e, ali nisu okrvavili ruke, trebalo zabraniti pristup medijima i političkim položajima.

Dio bivših komunista zaista je iskreno prihvatio hrvatsku državu i danas čvrsto stoji na državotvornim pozicijama i Tuđmanovoj ideji nacionalne pomirbe, no veći je broj onih koji su nacionalnu pomirbu iskoristili da bi osigurali svoju rehabilitaciju i kasnije se starim udbo-kosovskim vezama strateški rasporedili za daljnje rovarenje protiv Hrvatske, ovaj put ne za račun Beograda i Partije, već za račun Londona i Haaškoga kadije.

Iste te protuhe, osvojivši 2000. vlast - a u čemu su im svestrano asistirale korisne budale u nacionalnim redovima - provele se obrnutu lustraciju - lustraciju državotvornih kadrova koji su stvarali Hrvatsku.

Zauzevši ponovno vlast, sveučilišta i javno mnijenje, dakako da su nastavili propovijedati nekadašnje jugokomunističke dogme i mitove, nastojeći tako legitimirati i perpetuirati stečene sinekure i uljepšati ili svoje vlastite hagiografske biografije ili biografije svojih očeva i stričeva. Prema staroj manihejskoj crnoj bijeloj formuli «tko nije za nas, taj je protiv nas», oni i dalje putem svojih novinara verbalno progone tobožnje ustaše, klerofašiste, šoviniste itd., iako su ili oni ili njihovi očevi 1945. likvidirali gotovo čitav ustaški kadar.

Ne tako davno Boljkovac je poručio «zagovornicima mračne prošlosti» - a to su u njegovoj primitivnoj percepciji svi oni koji su protiv monstruoznih komunističkih zločina - da se paze dok hodaju mračnim ulicama. Treba li boljeg dokaza o tome kakve su moralne nakarade i psihopati vladali Hrvatskom do 1991.? A što je najžalosnije, takvi i danas imaju vrlo jak politički i financijski utjecaj.

Bivši udbaša Željko Kekić ne tako davno javno je u intervjuu za Slobodnu Dalmaciju priznao da njegovi kolege udbaši i danas drmaju Hrvatskom. I danas kad bi mogli, oni bi svoje neistomišljenike bacali kao pse u jame ili ih žive zazidavali u špilje.

Dok su rumunjski, mađarski i drugi komunisti nastojali za svoje zemlje osigurati što veću samostalnost u odnosu na Moskvu, hrvatski su se natjecali u tome tko će se više dodvoriti Beogradu, bilo putem likvidiranja hrvatske nacionalne svijesti, bilo putem legitimiranja jasenovačkog mita. Gorega primjera ogavnog sluganstva teško da je moguće pronaći. Od takvih ljudi nije se moglo očekivati ništa drugo, nego priklanjanje onim snagama koje teže sotoniziranju Domovinskog rata i kriminalizaciji hrvatskih branitelja.

Jer, branitelji su se borili upravo protiv zemlje koju su oni 45. godina održavali na zločinima i lažima. I zato kad neki ishlapjeli komunisti danas pričaju bajke o tome da je antifašizam (valjda misle na onaj u Teznome, Jazovci i Hudoj Jami) temelj hrvatske državnosti, oni zapravo pokušavaju dokazati nešto što se može dokazati jednako kao i postojanje vodene vatre ili drvene peći. Oslobođilački domovinski rat potpuna je negacija komunističko-partizanskog zlosilja, a nikako njegov nastavak.

Pitanje: *I za kraj, postaviti ćemo pitanje imate li uopće viziju za koga ćete glasovati na sljedećim parlamentarnim izborima? Budući da sumnjamo da je odgovor - ne, odmah i pitamo zašto po Vašem mišljenju u Hrvatskoj nema još uvijek dobro organizirane alternative?*

....Od vodećih stranaka, HDZ-a i SPD-a, ne može se očekivati da će učiniti išta za boljitak Hrvatske. Između tih stranaka idejno i programatski nema nikakvih bitnih razlika; razlika je tek u predizbornoj retorici. Riječ je, zapravo, o lijevom i desnom krilu nekadašnje Komunističke partije Hrvatske, ojačanome kvaziliberalnim i kvazidemokratskim trubama bolesno željnim vlasti i položaja. Sjaši Kurta da zajaši Murta, rekao bi narod.

...Razloge nepostojanju organizirane alternative u RH možemo potražiti prije svega u patološkoj taštini koja vlada na tzv. desnici (taj naziv koristim samo uvjetno; podjelu lijevo-desno - koja je u RH obično sredstvo manipulacije - smatram anakronom i mislim da bi umjesto nje trebala doći podjela na one koji su za i koji su protiv Hrvatske). U Hrvatskoj bi svatko želio biti šef stranke i

svatko misli da je upravo on Bogom dan za narodnoga vođu. Logično je da iz takve kvazimesijanske svijesti ne može proizići ništa dobrog i da takva rascjepkanost nikome ne ide u korist, osim onoj drugoj strani.

Dovoljno je pogledati koliko u RH ima stranaka i kojekakvih političkih udruga da bi vidjeli grotesknu sliku zdravlja jednog naroda. Koliko među tim tzv. desničarima ima i ubačenih provokatora i plaćenika, koji svojim primitivnim i divljačkim vokabularom i postupcima žele kompromitirati nacionalističku baštinu, o tome bi se isto dalo raspravljati.

Drugi razlog bi bio nesposobnost ljudi koji su na vodećim položajima u nekim tzv. desnim strankama. Negativna selekcija, koja u prvi plan izbacuje često one najgore i najprevtljivije persone, nije odlika samo stranaka s lijevim predznakom.

Treći razlog je nepostojanje razrađene medijsko-kulturne strategije. Iako inače nisam previše sklon tzv. Europskoj novoj desnici, slažem se s njezinim autorima koji tvrde da je kulturna hegemonija pretpostavka za osvajanje političke vlasti. U biti, novodesničari se u tom pogledu pozivaju na marksista Antonija Gramscija koji je naučavao da je najprije potrebno postići kulturnu hegemoniju, tj. napraviti «marš kroz institucije» i zauzeti sveučilišta, škole, medije i kulturne ustanove, a da će politička vlast nakon toga past u ruke kao zrelo voće.

Ako gledamo u retrospektivi, taj su recept vrlo dobro iskoristili oni koji su došli na vlast 2000. Prije osvajanje vlasti zauzeli su medije, infiltrirali se na sveučilišta, osigurali pozadinu u književnoj, novinarskoj i umjetničkoj eliti.

Dok tzv. desnica ne bude bila sposobna imati jedan ozbiljni tjednik i dnevne novine, priče o osvajanju vlasti zvučat će kao romantične priče maloga djeteta koji si umišlja da će promijeniti svijet. Ono čega danas nema u medijima, to kao da ni ne postoji. Vrijeme je da toga postanu svjesni i hrvatski nacionalisti.